

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 4079/21
20.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Ане Поповић председника већа, Александра Ивановића и Снежане Савић Сабљић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Вилијам Паспаловски, адвокат из Београда, Булевар ослобођења бр.118/7, против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ул. Косовска бр. 31, ради исплате, одлучујући о жалби тужене изјављене против пресуде Првог основног суда у Београду П1.бр.3089/13 од 08.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 20.10.2021. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1.бр.3089/13 од 08.04.2021.године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова по жалби, као неоснован.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1.бр.3089/13 од 08.04.2021.године, ставом првим изреке, одбијен је приговор ненадлежности овог суда за поступање у овом спору. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете за прековремени рад у периоду од јануара до марта 2012.године и од маја до септембра 2012.године исплати појединачне месечне износе појединачно опредељеним овим ставом изреке са законском затезном каматом од доспелости па до исплате у року од 15 дана од дана пријема под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати трошкове парничног поступка у износу од 236.685,00 динара у року од 15 дана од пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужена побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 372 ЗПП-а („Службени гласник РС“ бр.72/11), Апелациони суд у Београду је нашао да:

-жалба тужене није основана.

У спроведеном поступку нема битних повреда одредаба парничног поступка прописаних одредбом члана 361 став 2 тачка 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које Апелациони суд пази по службеној дужности, нити се жалбом указује на друге повреде поступка које би утицале на њену правилност и законитост.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку тужилац је запослен код тужене од марта 1999.године као ... на ... до 2001.године, када је послат на курс за полицајца, па је од 2002.године распоређен на пословима полицајца, а решењем од 01.06.2012.године распоређен је на радно место возач специјалног возила цистерне ОСЈ у Одељењу за ..., па је поред ових послова обављао и послове у сврху одвожења и довожења запослених у ... јединици на посао. Посао возача комби возила "Дукато" је обављао на основу добијених бланко путних налога у које је уписивао време када крене са возилом ради извршавања службеног задатка, довожења запослених на посао и то од 6,30 до 7,30 и када завршава са одвожењем након радног времена, од 15,30 до 16,30 часова, а у току редовног радног времена је обављао друге послове од 7,30 до 15,30 у оквиру ... јединице. Тужени није тужиоцу обрачунавао ни исплаћивао прековремени рад који је обављао сваки радни дан пре почетка редовног радног времена и после завршетка радног времена у утуженом периоду ради довожења и одвожења запослених са посла, иако је такав рад тужилац обављао на основу издатих путних налога, а тај рад није вреднован као прековремени рад у Временику присутности на раду. Из допунског налаза и мишљења судског вештака утврђено је да је тужилац у спорном периоду остварио укупно 296,50 часова прековременог рада јер је сваки радни дан остваривао по 2 стата прековременог рада возећи запослене за долазак и одлазак са посла, укупно 119.231,81 динара. Првостепени суд је на основу чл. 131 Закона о полицији, чл. 53, 104, 105 и 108 Закона о раду, оценио да тужиоцу припада зарада за остварене а неисплаћене часове рада, јер тужилац за остварене сате прековременог рада од 296,50 сати преко пуног радног времена није користио слободне дане, а тужени није доставио доказ да је за те сате било прерасподеле радног времена, применом чл. 228-231 ЗПП, па је обавезао туженог на исплату потраживаног износа чија висина је утврђена из допунског налаза и мишљења судског вештака од 21.12.2020.године, а коју висину је вештак обрачунао према броју прековремених сати према сагласним изјавама тужиоца и сведока ББ и из

података из Временика туженог о присутности на раду, а применом чл. 6,7 и 27 Посебног КУ за полицијске службенике бр.9 од 15.03.2011.године и Инструкцијом о прековременом раду полицијских службеника.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно је првостепени суд применио материјално право дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и Апелациони суд у поступку њене жалбене контроле.

Према правилима из члана 131 Закона о полицији (“Службени гласник РС” бр.101/2005), прописано је да је полицијски службеник дужан да по налогу надређеног полицијског службеника послове обавља и дуже од пуног радног времена, ако је то неопходно за успешно и правовремено обављање службеног посла, а чланом 146 да полицијски службеници и други запослени у Министарству имају право на плату која се састоји од основице коју утврђује Влада и основног и додатног коефицијента у односу на звање, посебне услове рада, опасност, одговорност и сложеност посла.

Одредбом члана 108 Закона о раду прописано је да запослени има право на увећану зараду у висини утврђеној општим актом и уговором о раду, и то:1) за рад на дан празника који је нерадни дан - најмање 110% од основице; 2) за рад ноћу, ако такав рад није вреднован при утврђивању основне зараде - најмање 26% од основице; 3) за прековремени рад - најмање 26% од основице; 4) по основу времена проведеног на раду за сваку пуну годину рада остварену у радном односу код послодавца (у даљем тексту: минули рад) - најмање 0,4% од основице и чланом 53 да је запослени на захтев послодавца дужан да ради дуже од радног времена у случају више силе, изнанданог повећања посла и у другим случајевима када је неопходно да се заврши одређени посао који није планиран.

Посебним колективним уговором за полицијске службенике Сл.гласник РС бр.18/2011 чланом 6 уређено да је службеник дужан да ради од пуног радног времена на основу писаног или усменог налога послодавца, а да је послодавац дужан да на крају текућег месеца достави запосленом решење о прековременом раду.

Полазећи од наведених одредби Закона, а код чињеница утврђених у првостепеном поступку, да је тужилац у утуженом периоду обављао рад код туженог првобитно на радно месту полицајац у Управи за обезбеђење, а затим на радно место возач специјалног возила/ОСЛ цистерне у Одељењу за ... у ... јединици, па је поред ових послова обављао и послове одвожења и довожења запослених у ... јединици на посао, а због ког задужења је радио дуже од редовног радног времена, сваки радни дан пре почетка редовног радног времена и после завршетка радног времена, због чега је остварио сате прековременог рада које му тужени није исплатио, нити је за исте користио слободне дане, нити је тужени за овај период рада тужиоца када је радио дуже од пуног радног времена доставио одлуку о прерасподели радног времена, због чега је

првостепени суд правилно закључио када је усвојио тужбенби захтев тужиоца.

Поред послова свог радног места, возач специјалног возила, цистерне, тужилац је био задужен и за довожење и одвожење запослених на посао, а који су као и тужилац требали да стигну на посао до 7,30 и остану до краја радног времена до 15,30 часова, па је тужилац овај додатни радни задатак обављао ван редовног радног времена за који му је било потребно сат времена пре почетка и сат времена након завршетка радног времена, а што је и навела саслушани сведок ББ да је тужиоцу требало око 30-60 минута ујутру пре посла и исто толико после посла да доведе и врати запослене са посла, а да је тај посао обављао комби возилом Дукато јер имао Д категорију којим је превозио између 7 и 9 запослених за шта су тужиоцу сваког месеца давани бланко потписани путни налог. У добијене путне налоге тужилац је уписивао време када крене са возилом ради извршавања службеног задатка, довожења запослених на посао и то од 6,30 до 7,30 и када завршава са одвожењем након радног времена, од 15,30 до 16,30 часова, а у току редовног радног времена је обављао друге послове од 7,30 до 15,30 у оквиру ... јединице.

На наведени начин тужилац је имао додатно задужење, поред послова радног места на које је био распоређен, а које задужење није могао да обавио у оквиру редовног радног времена, већ је пре почетка и након завршета радног времена када је имао обавезу да изврши довожење и одвожење запослених на и са посла, због чега је тужилац остварио часове прековременог рада, према допунском налазу и мишљењу судског вештака, а тужени током поступка није доставио релевантну документацију којом би доказао неоснованост и висину потраживања тужиоца, применом правила о трету доказивања 231 ЗПП, па је његов тужени захтев основан, како је и правилно одлучио првостепени суд у ожалбеној пресуди.

У утуженом периоду тужилац је остварио сате прековерменог рада које му тужена није исплатила, а висину досуђеног износа првостепени суд утврдио је на основу налаза вештака на чију рачунску тачност тужена није имала примедби, па се из свих изложених разлога неосновано жалбом тужене побија правилност ожалбене пресуде.

Потврђена је и одлука о камати, јер је донета правилном применом одредбе члана 277 у вези члана 324 став 1 Закона о облигационим односима.

Решење о трошковима парничног поступка донето је правилном применом одредбе члана 149 и 150 ЗПП-а.

Правилно је првостепени суд одлучио када је одбио приговор ненадлежности овог суда за поступање у овом спору као у ставу првом, јер се у овом случају ради о имовинско правном захтеву из радног односа за који је надлежан основни суд према чл. 22 Закона о уређењу судова и чл.1 ЗПП.

Како тужени није успео у поступку по жалби, одбијен је његов захтев за накнаду трошкова за састав жалбе.

Из изнетих разлога, применом одредбе члана 390 и 165 ЗПП-а, одлучео је као у изреци.

**Председник већа-судија
Ана Поповић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић